

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 6CoPr/3/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4114205060
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 04. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marta Polyáková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2018:4114205060.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Polyákovej a sudkýň JUDr. Dagmar Podhorcovej a JUDr. Ingrid Doležajovej, v právnej veci žalobcu: A. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. - sídlisko Y. XXXX/XX, zastúpený Odborový zväz KOVO, so sídlom Miletičova 24, Bratislava, IČO: 30 804 078, proti žalovanému: Kongsberg, Automotive, s.r.o., IČO: 34 122 583, so sídlom Vráble, Hlavná 48, právne zastúpený BARRISTER LEGAL s.r.o., advokátska kancelária, IČO: 46 225 234, so sídlom Bratislava, Zámocké schody 2/A, o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 15. 03. 2017 č.k. 14Cpr/1/2014-285 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Nitra zo dňa 24. 01. 2018 č.k. 14Cpr/1/2014-317, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie určil, že skončenie pracovného pomeru výpoveďou zo dňa 04.10.2013 doručená žalobcovi dňa 30.10.2013 je neplatná. Zároveň žalobcovi priznal náhradu trov konania vo výške 100%.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že medzi žalobcom a žalovaným bol uzatvorený pracovný pomer dňa 02. 09. 2009 na základe pracovnej zmluvy a žalovaný dal žalobcovi písomnú výpoveď z pracovného pomeru dňa 04. 10. 2013, v ktorej ako výpovedný dôvod v zmysle § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce uviedol: „na základe písomného rozhodnutia zamestnávateľa o znížení stavu zamestnancov za účelom zefektívnenia práce ste sa pre zamestnávateľa stal nadbytočným a zamestnávateľ vás naďalej nemá možnosť zamestnávať podľa pracovnej zmluvy“. Tiež uviedol, že nie je schopný ponúknuť mu inú vhodnú prácu podľa § 63 ods. 2 Zákonníka práce. Túto výpoveď napadol žalobca a domáhal sa určenia jej neplatnosti. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 63 a nasl. Zákonníka práce. Poukázal na to, že už prvýkrát bolo rozhodnuté rozsudkom zo dňa 15. 06. 2015 č.k. 14Cpr/1/2014 tak, že súd určil, že skončenie pracovného pomeru výpoveďou je neplatné. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný odvolanie a krajský súd rozhodol uznesením zo dňa 26.10.2016 č.k. 6CoPr/5/2015-258 tak, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Vo svojom rozhodnutí poukázal, že súd prvej inštancie posudzoval, či si žalovaný splnil ponukovú povinnosť bez toho, aby sa vôbec zaoberal náležitosti výpovede v zmysle ust. § 61 ods. 2 Zákonníka práce. Preto súd prvej inštancie postupoval v zmysle intencií krajského súdu a posudzoval, či výpoveď spĺňa všetky formálne náležitosti. Dospel k záveru, že vymedzenie výpovedného dôvodu nadbytočnosti vo výpovedi je neúplné a neurčité, a preto spôsobuje neplatnosť výpovede. Takto vymedzený výpovedný dôvod nie je dostatočný najmä z dôvodu, že nie je zrejmé, na základe akého písomného rozhodnutia došlo k zníženiu stavu zamestnancov, k akému termínu a z čoho vyplýva následná nadbytočnosť žalobcu. Z vykonaného

dokazovania pritom nesporne vyplynulo, že miesto žalobcu bolo zrušené až trikrát, z toho dvakrát bolo opätovne obnovené a to v priebehu 5 mesiacov. Išlo o rozhodnutie o zrušení pracovného miesta zo dňa 18. 04. 2013, v ktorom je uvedené, že sa ruší pozícia údržbára 1, údržbára 2 a tieto sa rušia s účinnosťou od 01. 05. 2013, pričom toto rozhodnutie bolo následne zmenené tak, že sa miesto navrhovateľa zachovalo. Potom bolo zrušené aj uvedené miesto rozhodnutím z 12. 07. 2013 s účinnosťou od 31. 07. 2013 a nakoniec to bolo rozhodnutie o zrušení pracovného miesta zo dňa 19. 08. 2013, v ktorom je uvedené, že sa ruší len pracovná pozícia údržbára 2 a to s účinnosťou od 01. 09. 2013. Takéto konania zamestnávateľa je evidentne zmätočné, nehovoriac vo vzťahu k zamestnancovi, ktorý následne stráca prehľad a súvislosť v tom, prečo je jeho miesto stále rušené a následne obnovované. Potom je zrejmé, že v prípade dania výpovede zamestnancovi tento nemôže mať vedomosť, ktorá organizačná zmena je definitívna a pre neho záväzná, zvlášť keď to nie je uvedené v písomnej výpovedi. Sám žalovaný poukázal, že v danom období vydal približne 60 rozhodnutí za 2 roky týkajúce sa asi 150 zamestnancov ohľadom zníženia stavu zamestnancov. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 145/2000. Predmetná výpoveď trpí nedostatkom jej určitosti a to v skutkovom vymedzení dôvodu výpovede, ktorý je neúplný a nepresný, a preto dospel k záveru, že takáto výpoveď je neplatná. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%, keďže mal v konaní plný úspech.

3. Opravným uznesením zo dňa 24. 01. 2018 č.k. 14Cpr/1/2014-317 opravil označenie zástupcu žalobcu v záhlaví rozsudku vydaného okresným súdom tak, že správne má znieť: „zastúpený Odborovým zväzom KOVO so sídlom Mletičova 24, Bratislava, IČO: 30 804 078“.

4. Svoje rozhodnutie odôvodnil postupom podľa § 224 a § 354 CSP a keďže pri vyhotovení rozsudku došlo k chybe v písaní a to v nesprávnom označení zástupcu žalobcu v záhlaví rozsudku, súd vydal opravné uznesenie, ktorým uvedenú chybu v písaní opravil.

5. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol v zákonnej lehote odvolaním žalovaný a domáhal sa jeho zmeny tak, že žaloba bude zamietnutá. Svoje odvolanie odôvodnil postupom podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Je toho názoru, že z vykonaného dokazovania ako aj z predložených listinných dôkazov nemožno vyvodit' záver súdu v tom, že vymedzenie výpovedného dôvodu nadbytočnosti žalobcovi je neurčité a neúplné a spôsobuje neplatnosť výpovede. Na základe vykonaného dokazovania bolo jednoznačne preukázané, k akej organizačnej zmene došlo u žalovaného vo vzťahu k žalobcovi, nadbytočnosť žalobcu ako aj príčinná súvislosť medzi organizačnou zmenou a nadbytočnosťou žalobcu. Pracovné miesto žalobcu bolo zrušené na základe písomného rozhodnutia žalovaného zo dňa 19. 08. 2013 o organizačných zmenách vedúcich k celkovému zefektívneniu práce a pre bola naplnená zákonná podmienka pre danie výpovede žalobcovi v zmysle ust. § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce. Uviedol, že u žalovaného v priebehu celého roka 2013 dochádzalo k veľkému znížovaniu počtu zamestnancov a pre neho ako podnikateľský subjekt je predovšetkým prioritná efektivita, hospodárnosť a rentabilita pracovných zmien. Organizačné zmeny žalovaného sledovali tento cieľ, niektoré rozhodnutia o organizačných zmenách žalovaného sa z rôznych dôvodov nerealizovali v plnom rozsahu, prípadne sa ich realizácia na čas odložila, čo žalovaný preukázal v rámci dokazovania v konaní pred súdom prvej inštancie. Je pravdou, že už pred 19. 08. 2013 žalovaný rozhodol o zrušení pracovného miesta žalobcu. Tieto rozhodnutia sa nerealizovali a žalobca bol naďalej zamestnaný podľa pracovnej zmluvy. O tom, že sa predošlé rozhodnutia nerealizovali svedčí aj fakt, že žalobcovi nebola v súvislosti s nimi daná výpoveď, žalobca mal teda vedomosť, že k realizácii týchto rozhodnutí nedochádza. Pre rozhodnutie v spore nie je právne relevantné posudzovať rozhodnutia žalovaného o organizačných zmenách (zo dňa 18. 04. 2013 a 12. 07. 2013), keďže tieto sa nerealizovali a nemali vplyv na skončenie pracovného pomeru. Jediné relevantné rozhodnutie vo vzťahu k výpovedi žalobcovi je rozhodnutie o organizačnej zmene zo dňa 19. 08. 2013, na základe ktorého bola žalovanému daná výpoveď. Žalovaný teda preukázal určitosť a úplnosť výpovedného dôvodu a má za to, že vymedzenie výpovedného dôvodu nie je neurčité a nemôže mať za následok neplatnosť výpovede.

6. K odvolaniu sa vyjadril žalobca, ktorý navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Vo svojom vyjadrení poukázal na ust. § 61 ods. 2 Zákonníka práce, podľa ktorého sa dôvod výpovede musí vo výpovedi skutkovo vymedziť tak, aby ho nebolo možné zameniť s inými dôvodmi, inak je výpoveď neplatná. Vo výpovedi zo dňa 04. 10. 2013 žalovaný výpovedný dôvod skutkovo nevymedzil. Obmedzil sa len na jeho právnu kvalifikáciu, avšak skutkové vymedzenie výpovedného dôvodu vo výpovedi absentuje. Až na pojednávaní dňa 15. 03. 2017 uviedol, na základe akej organizačnej zmeny

malo prísť u žalovaného k nadbytočnosti žalobcu. Táto bližšia konkretizácia a skutkové vymedzenie výpovedného dôvodu odzneli iba na pojednávaní, vo výpovedi nikdy uvedené neboli. Je teda zrejmé, že zákonná podmienka skutkového vymedzenia výpovedného dôvodu, ktorej absencia spôsobuje neplatnosť výpovede, v tomto prípade splnená nebola. Vo vzťahu k zdôvodneniam odvolania uviedol, že skutkové vymedzenie výpovedného dôvodu má byť uvedené v zmysle § 61 ods. 2 Zákonníka práce vo výpovedi a skutkové vymedzenie výpovedného dôvodu nemá byť v prípade platnej výpovede predmetom vymedzovania, vysvetľovania alebo formulovania na súdnom pojednávaní, na ktoré sa žalovaný odvoláva vo svojom odvolaní. Tvrdenie žalovaného, že nadbytočnosť žalobcu vyplýva z rozhodnutia žalovaného zo dňa 19. 08. 2013 nie je zrejماً a určiteľná zo žiadneho relevantného dokumentu, ktorý by sa mal pre tieto účely posudzovať. Ak mala výpoveď vyplývať z organizačnej zmeny zo dňa 19. 08. 2013 a jeho miesto malo byť zrušené s účinnosťou už od 01. 09. 2013, prečo mu táto výpoveď bola doručená až 30. 10. 2013. Nesúhlasil s názorom, že vo vzťahu k výpovedi nie je relevantné posudzovať predchádzajúce rozhodnutia žalovaného (z 18. 04. 2013 a 12. 07. 2017) vo vzťahu k pracovnej pozícii žalobcu. Vzhľadom na skutočnosť, že písomné rozhodnutie vo výpovedi nie je uvedené, bolo nevyhnutné posudzovať vo vzťahu k výpovedi všetky organizačné zmeny, ktoré boli voči pracovnému miestu žalobcu prijaté. Príčinná súvislosť medzi výpoveďou, nadbytočnosťou a písomným rozhodnutím z 19. 08. 2017 nebola zrejماً ani z výpovede ani iného dokumentu, čo len preukazuje neurčitost výpovede a absenciu podmienky skutkového vymedzenia výpovedného dôvodu podľa § 61 ods. 2 Zákonníka práce. V závere poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre, ktorý jednoznačne uviedol svoj právny názor na správanie sa žalovaného.

7. Prijatím zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) s účinnosťou od 01. 07. 2016 došlo k zrušeniu zák. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (§ 473 CSP). Podľa prechodného ust. § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona zostávajú zachované. Znamená to, že nová právna úprava dôsledne dodržiava princíp okamžitej aplikability procesnoprávných noriem, a teda sa použije na všetky konania a to i na konania začaté pred dňom účinnosti Civilného sporového poriadku s výnimkami z tohto základného pravidla ustanovenými v § 470 ods. 2 CSP.

8. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) po zistení, že odvolanie podala v stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP) strana, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP) prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

9. Predmetom tohto konania je žaloba žalobcu, ktorou sa domáhal určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou zo dňa 04. 10. 2013. V danom prípade ide už o druhé rozhodnutie súdu prvej inštancie, keď prvý rozsudok odvolací súd uznesením zo dňa 26. 10. 2016 č.k. 6CoPr/5/2015-258 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V tomto uznesení odvolací súd v zmysle ust. § 391 ods. 3 CSP v odôvodnení rozhodnutia uviedol ako má súd prvej inštancie vo veci ďalej postupovať. Zároveň v tomto rozhodnutí aj vyslovil svoj právny názor, ktorým je súd prvej inštancie v zmysle ust. § 391 ods. 2 CSP viazaný. Na tomto právnom názore odvolací súd zotráva i v štádiu tohto konania. Súd prvej inštancie správne postupoval v naznačenom smere odvolacím súdom a posudzoval výpoveď žalovaného z hľadiska jej určitosti pri vymedzení výpovedného dôvodu a dospel k záveru, že vymedzenie výpovedného dôvodu ako určil žalovaný vo výpovedi je neúplné a neurčité, a preto spôsobuje neplatnosť výpovede. Odvolací súd sa s takýmto právnym posúdením súdu prvej inštancie plne stotožňuje a ako na vecne správne ďalej už len poukazuje. Využívajúc postup podľa § 387 ods. 2 CSP obmedzuje sa na konštatovanie správnosti jeho dôvodov. Na potvrdenie správnosti záverov súdu prvej inštancie odvolací súd udáva, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vyčerpávajúco, správne skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán sporu k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad, z ktorých vyvodil svoje právne závery a tieto i primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účely, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že žalovaný sa s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej

inštancie nestotožňuje, neznamená, že jeho zdôvodnenie nezodpovedá požiadavkám, ktoré na túto časť rozhodnutia kladie zákonné ustanovenie § 220 CSP. Súd prvej inštancie totiž zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobe vyhovel. Odvolací súd už vo svojom zrušujúcom rozhodnutí uviedol, že i pri výpovedi odkazujúcej na § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce musí byť dôvod výpovede skutkovo vymedzený a to tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným dôvodom a tiež na prvom mieste, aby výpoveď bolo možné posúdiť ako právny platný úkon. Pri nedostatku určitosti výpovede spočívajúcej v tom, že zamestnávateľ dôvod výpovede vo výpovedi buď vôbec skutkovo neuvedie, alebo ak dôvod uvedie natoľko neúplne (nekonkrétne), že len s pomocou výkladu takto nedostatočne prejavenej vôle, bez nutnosti doplnenia (neuvedených údajov) jej obsah pre jednoznačnosť objasniť nemožno, je takáto výpoveď neplatná. Žalovaný namietal, že z výpovede a z vykonaného dokazovania bolo jednoznačne preukázané, že k organizačnej zmene došlo na základe rozhodnutia riaditeľa zo dňa 19. 08. 2013. Toto jeho tvrdenie zo samotnej výpovede nevyplýva, pretože vo výpovedi to nie je uvedené, navyš z samotného postupu žalovaného, ktorý v priebehu roku 2013 rozhodol už predošlými dvoma rozhodnutiami o zrušení pracovnej pozície žalobcu, (ktoré sa následne nerealizovali), nemožno vyvodiť ten záver, ktorý zastáva žalovaný, že z výpovede jednoznačne vyplýva, že išlo o rozhodnutie riaditeľa zo dňa 19. 08. 2013. Navyš za situácie, keď výpoveď žalobcovi bola doručovaná až v októbri 2013, pričom jeho pozícia mala byť zrušená už od 01. 09. 2013. Keďže takéto skutkové vymedzenie výpovedného dôvodu vo výpovedi prejavene nebolo, výpoveď nemožno považovať ako určitú a platnú. Odvolací súd taktiež vo svojom rozhodnutí poukázal na neštandardný postup zamestnávateľa, ktorého konanie nemožno považovať za konanie v súlade s dobrými mravmi a na tomto stanovisku i naďalej zotráva. Z uvedených dôvodov preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a úspešnému žalobcovi, ktorý mal v konaní plný úspech, priznal náhradu trov odvolacieho konania.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP); povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba, jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).